

N

B A N E K R Ó N I K Á K

Negyedik könyv

Az éjféli örökös

finep
selection

CASSANDRA CLARE
SARAH REES BRENNAN

CASSANDRA CLARE
SARAH REES BRENNAN

B A N E K R Ó N I K Á K

Negyedik könyv

Az éjféli örökös

1903

MAGNUSNAK MAJD HÚSZ PERCÉBE TELT, mire észrevette a fiút, aki kilőtte a lámpákat a szobában, de az igazsághoz az is hozzátartozik, hogy a dekoráció erősen elterelte a figyelmét.

Majd negyedszázad telt el azóta, hogy utoljára Londonban járt. Hiányzott neki a város. New York energiáival persze egyetlen hely sem vehette fel a versenyt a századforduló táján. Magnus imádott végigzötykölődni egy kocsiban a Longcare Square ragyogó lámpái alatt, aztán megállni az Olympia Színház elegáns francia homlokzata előtt, vagy tucatnyi különböző nemzetiségű emberrel kvaterkázni a Greenwich Village-i hot dog fesztiválon. Szívesen közlekedett a magasvasúton, élvezte a fékek csikorgását, meg minden mást, ami ezzel járt, és alig várta, hogy földalattira szállhasson, és beutazhassa az éppen épülőfélben lévő terebélyes

alagúthálózatot. Mielőtt eljött New Yorkból, látta, hogyan növekszik a Columbus Circle-nél lévő hatalmas állomás, és remélte, hogy mire visszatér, teljes pompájában fog várni rá.

London azonban mégiscsak London volt. Rétegekben viselte a történelmét, minden kor magában foglalta az előző korokat. Magnusnak is megvolt itt a maga múltja. Szerette az ittenieket, és gyűlölte is őket. Volt egy nő a városban, akit különösen szeretett, és különösen gyűlölt; az ő emléke elől menekült el annak idején innen. Néha elgondolkodott rajta, hogy jobban tette volna-e, ha nem megy el, ha a jó dolgok kedvéért megbirkózik a gyötrelmes emlékekkel, és inkább marad.

Magnus letelepedett a bársonnyal bevont székre – a karfákat az évtizedek során számtalan zakó ujja koptatta fényesre –, és körülnézett a szobában. Az angol helyek eleganciájával Amerika hársány fiatalosságát össze sem lehetett hasonlítani. A mennyezetről ragyogó csillárok lógtak alá – üvegből voltak, nem kristályból persze, de azért szép fényt árasztottak –, hosszú karjaikon elektromos lámpák sorakoztak. Magnus még mindig rendkívül izgalmasnak találta az elektromosságot, bár a boszorkányfényel nem vehette fel a versenyt.

Az asztaloknál helyet foglaló férfiak fáraót vagy pikétet játszottak. A túlságosan szűk, túlságosan csicsás, éppen ezért nagyon is Magnus kedvére való ruhákat viselő nők a falak tövében álló bársonykanapékon henyéltek. Azok a férfiak, akik sikerrel jártak a kártyaasztalnál, győzelmi mámortól kipirosodott arccal és bankjegyeiktől duzzadó zsebekkel léptek oda hozzájuk. Azok, akikre nem mosolygott rá a szerencse istenasszonya, az ajtónál felhúzták

a kabátjukat, majd pénz és társaság nélkül maradván eloldalogtak az éjszakába.

Magnus élvezte az ilyesféle színpadiasságot. Soha nem unt rá a hétköznapi emberek hétköznapi életének pompájára, bár az idő egyre csak múlt, és az emberek végeredményben nagyjából ugyanolyanok maradtak.

A hangos durranásra felkapta a fejét. Egy fiú állt a szoba közepén, kezében ezüst pisztollyal. Törött üvegcserepek vették körül, miután az imént szétlőtte a csillár egyik karját.

Magnust magával ragadta az érzés, amit a franciák *déjà vu*-nek neveznek – olyan volt, mintha ez már megtörtént volna vele egyszer. Persze valóban járt már Londonban, legutóbb huszonöt évvel ezelőtt.

A fiú arca felidézte a múltat. Sőt mi több, ez az arc egyenesen a múltból került elő. Magnus nem sok ehhez foghatóan gyönyörűt látott életében. Markáns vonásai éles ellentétben álltak a helyszakadtságával, szépsége olyan intenzitással ragyogott, hogy elhomályosította az elektromos izzók fényét. A fiú fehér bőre anynyira fehérnek és áttetszőnek tűnt, mintha hátulról egy lámpa világította volna meg. Járomcsontja, állkapcsa, nyitott vászoninge alól kivillanó nyaka vonala olyan tiszta és tökéletes volt, hogy az ember akár szobornak is nézhette volna, ha sápadt arcába hulló éjfekete, kissé göndör haja nem olyan zilált.

Az évek visszafelé kezdtek el forogni; a több mint húsz évvel korábbi londoni köd és a gázlámpák fénye magával ragadta Magnust. Azon kapta magát, hogy ajkai egy nevet formáznak: *Will Herondale*.

Magnus ösztönösen előrelépett. Olyan volt, mintha nem is önszántából mozdulna. A fiú ráemelte a tekintetét, és a boszorkánymesteren végigfutott a döbbenet. Nem Will szeme nézett vissza rá, nem az a szempár, amelyik emlékeiben kék volt, mint az éjszakai égbolt a pokolban, nem az a szempár, amit kétségbeesettnek és gyengédnek is látott már valaha.

Ennek a fiúnak csillogó aranyszeme volt, olyan, mint a friss fehérborral csordultig töltött kristálypohár, amikor a nap szikrázó fénye felé emelik. Ha a bőre világított, a tekintete egyenesen ragyogott. Magnus nem tudta elképzelni, hogy ez a szempár valaha is gyengéden nézzen valakire. Elmondhatatlanul gyönyörűnek találta a fiút, de a szépsége olyan volt, mint Szép Helénáé lehetett egykoron: minden egyes vonásából sütött, hogy semmi sincs rendben körülötte. Ragyogása égő városokra emlékeztette Magnust.

A köd és a gázlámpák fénye ismét a múltba vezetett. Magnus kizökkent a buta nosztalgiázásból. Az idegen nem Will volt. Az a zaklatott, gyönyörű fiú mára felnőtté lett; ezt az ifjút itt még soha életében nem látta.

A boszorkánymester mindazonáltal nem gondolta, hogy ilyen fokú hasonlóság a véletlen műve lehet. Könnyed léptekkel a fiú felé indult, akitől a játékbarlang többi vendége – érthető okokból – igyekezett minél távolabb húzódni. Az idegen szigetként állt a körülötte heverő üvegcserepek tengerének közepén.

– Nem éppen árnyvadászfegyver – jegyezte meg Magnus. – Igaz?

Az arany szemek résnyire szűkültek. A fiú szabad kezével a kabátja ujjá felé nyúlt, ahol feltehetőleg a legközelebbi törét rejtette el. Hosszú ujjai reszkettek.

– Békével jöttem – folytatta Magnus. – Nem akarok bajt. Boszorkánymester vagyok, Whitelaw-ék New Yorkban bármikor kezkeskednének érte, hogy meglehetősen ártalmatlan vagyok... Többnyire.

Hosszú, némiképp baljóslatúnak ható csend következett. A fiú szeme csillagként ragyogott, de nem árulta el, mi jár a fejében. A boszorkánymester általában jól kiigazodott az embereken, de most képtelen volt megjósolni, mi történik a következő pillanatban.

Amikor a fiú végül megszólalt, igencsak meglepte Magnust.

– Tudom, ki maga – mondta. A hangja egyáltalán nem olyan volt, mint az arca. Finomság áradt belőle.

A boszorkánymesternek sikerült elrejtene a meglepetését. Kérdőn húzta fel a szemöldökét. Háromszáz év alatt bőven volt alkalma megtanulni, hogy ne kapjon be minden elé dobott csalit.

– Maga Magnus Bane.

Magnus egy pillanatig habozott, aztán félrehajtotta a fejét.

– Önben kit tisztelhetek?

– A nevem – jelentette ki a fiú – James Herondale.

– Igazság szerint sejtettem, hogy valahogy így hívják. Örömmel hallom, hogy híres vagyok.

– Maga az apám boszorkánymester barátja. Mindig mesélt magáról nekem meg a húgomnak, amikor más árnyvadászok leki-csinylően beszéltek az alvilágiakról a jelenlétünkben. Azt mondta,

ismer egy boszorkánymestert, aki jobb barát, és jobban rászolgált a bizalomra, mint sok nephilim harcos.

A fiú elhúzta a száját. Kedélyessége mögött inkább megvetés bújt meg, mint jókedv; mintha bolondnak tartotta volna az apját, amiért ilyeneket mondott, és voltaképpen saját magára is haragudna, amiért most elismétli mindezt.

Magnusnak nem támadt kedve vitatkozni vele.

Jó barátságban vált el Willtől, de ismerte az árnyvadászokat. A nephilimek könnyen megszólták és elítélték az alvilágiakat a helytelen cselekedeteikért. Úgy tettek, mintha minden bűn az idők végezetéig kőbe lenne vésve, és azt bizonyítaná, hogy Magnus népe természeténél fogva gonosz. Olyan erős volt a saját anyagi természetükbe és érényességükbe vetett hitük, hogy nem esett nehezükre egy szemvillanás alatt megfélemlkezni egy boszorkánymester jócselekedeteiről.

Magnus nem úgy készült, hogy a mostani látogatása során találkozik Will Herondale-lel. Ha jobban belegondolt, meg sem lepődött volna, ha kiderül, hogy megfélemlkeztek róla. Végtere is csak mellékszereplő volt a fiú tragédiájában. Az, hogy ennek ellenére mégis emlékeztek rá, méghozzá ilyen jó szívvvel, olyan melegséggel töltötte el, amin maga is meglepődött.

Az ifjú szikrázó csillagokra, égő városokra emlékeztető szeme Magnus arcát vizslatta, és túl sokat látott rajta.

– Én azért nem bíznám el magam túlságosan. Apám rengeteg emberben megbízik. – James Herondale elnevette magát. Hirtelen nyilvánvalóvá vált, hogy iszonyatosan részeg. Nem mintha

Magnus eddig azt gondolta volna, hogy színjózanon szokott csillárookra lövöldözni. – Bizalom. Mintha egy tört nyomnánk valakinek a kezébe, aztán a szívünkhöz illesztenénk a hegyét.

– Nem kértem, hogy bízzon meg bennem – jegyezte meg halalkan a boszorkánymester. – Csak most találkoztunk.

– Ó, megbízom én magában – közölte félvállról a fiú. – De aligha számít. Mindannyiunkat elárulnak előbb-utóbb. Vagy ha nem, akkor mi leszünk árulóvá.

– Látom, a teatralitás egyenes ágon öröklődik – dörmögte maga elé Magnus. Ez persze egészen másféle teatralitás volt. Will szűk körben kerített sort a színjátékaira, hogy elűzze magától azokat, akik a legközelebb álltak hozzá. James nyilvánosan rendezett jelenetet.

Talán pusztán a balhé kedvéért szeretett balhézni.

– Mi van? – kérdezte a fiú.

– Semmi – felelte Magnus. – Csak elgondolkodtam rajta, mivel gázolhatott így a lelkébe az a csillár.

James felnézett a szétlőtt csillárra, aztán úgy járatta körbe a tekintetét a lábánál heverő üvegcserepeken, mintha csak most venne őket észre.

– Fogadást ajánlottak – magyarázta. – Húsz fontot tettek fel rá, hogy nem lövöm ki a csillár összes izzóját.

– És ki ajánlotta azt a fogadást? – Magnus igyekezett nem adni jelét, hogy szerény véleménye szerint annak az embernek, aki arra buzdít egy részeg tizenhét éves fiút, hogy egy halálos fegyverrel hadonásson, börtönben a helye.

– Az az ember ott!

Magnus arra nézett, amerre James mutatott, és egy ismerős arcot pillantott meg a fáraóasztalnál.

– A zöld? – kérdezte. Az alvilágiak kedvelt elfoglaltsága közé tartozott, hogy addig heccelték a részeg árnyvadászokat, amíg hülyét nem csináltak magukból, és ez a mai vállalkozás kétségtelenül sikerrel zárult. Ragnor Fell, London fő boszorkánymestere, megvonta a vállát, Magnus pedig titkon felsóhajtott. Talán a börtön túl erős lenne, de továbbra is úgy érezte, hogy zöld bőrű barátja visszafoghatná magát némiképp.

– Tényleg zöld? – Jamest láthatólag nem érdekelte különösebben a dolog. – Azt hittem, csak az abszint miatt van.

Aztán James Herondale, William Herondale és Theresa Gray, a Magnushoz valaha legközelebb álló két árnyvadász fia – bár Tessa nem volt teljes egészében árnyvadász – hátat fordított, kinézett magának egy nőt, aki éppen egy csapat vérfarkasnak szolgált fel az italokat, és lelőtte. A nő hangos kiáltással vágódott el a padlón, a szerencsejátékosok szerteszét repülő kártyalapok és fröccsenő italok között ugrottak fel az asztaluktól.

Magnus akkor kezdett el igazán aggódni, amikor meghallotta James tiszta, csengő nevetését. Will hangja remegett volna, elárulva, hogy a kegyetlenség csak színjáték volt a részéről, fia kacaja azonban kétségtelenné tette, hogy határozottan élvezzi a körülötte uralkodó káoszt.

Magnus elkapta a fiú csuklóját, hosszú ujjai között varázslat szikrái repkedtek.

– Elég!

– Nyugalom! – James továbbra is nevetett. – Nagyon jó lövő vagyok, és történetesen tudom, hogy Bütyöknek, a fogadó felszolgálólányának falába van. Szerintem pont ezért hívják Bütyöknek. A valódi neve, azt hiszem, Ermentrude.

– És felteszem, Ragnor Fell fogadott magával húsz fontban, hogy nem tudja lelőni anélkül, hogy a vérét ontaná. Milyen okos mindkettejüktől!

James kitépte a kezét Magnus ujjai közül, és megrázta a fejét. Fekete fürtjei az arcába hullottak, amitől annyira emlékeztetett az apjára, hogy Magnus felszisszent.

– Apám azt mondta, maga afféle védelmezője volt. Nekem azonban nincs szükségem védelemre, boszorkánymester!

– Ezzel nem feltétlenül értek egyet.

– Számos fogadást kötöttem ma este – tájékoztatta James Herondale. – Minden szörnyűséget meg kell tennem, amit elvállaltam. Szavatartó ember volnék, vagy mi. Meg akarom őrizni a becsületemet. És kérek még inni!

– Milyen nagyszerű ötlet! – szólta Magnus. – Úgy hallottam, az alkoholtól az ember még jobban tud célozni. Fialat még az este, képzelje el, hány felszolgálólányt lőhet le hajnalig!

– Egy boszorkánymester, aki olyan dögunalmas, mint egy tudós. – James összehúzta aranyárga szemét. – Ki hitte volna, hogy egyáltalán létezik ilyen?

– Magnus nem volt mindig ilyen unalmas alak. – Ragnor jelent meg James vállánál egy pohár borral a kezében. Átadta a fiúnak, aki aggasztóan gyakorlott mozdulattal hajtotta fel az italt. – Egyszer Peruban egy kalózokkal teli hajón...

James a kabátja ujjába törölte a száját, és letette a poharat.

– Szívesen letelepednék, hogy meghallgassam, ahogy két öregember a fiatalságáról nosztalgiazik, de sürgős találkozóm van valakivel, aki igazából is érdekel. Viszlát, uraim.

Sarkon fordult, és elietett. Magnus már indult is volna, hogy kövesse.

– Hadd rendezzék le a nephilimek a saját vásott kölyküket! – mondta Ragnor, aki mindig örült, ha zajlottak körülötte az események, bár általában kimaradt belőlük. – Gyere, igyunk egyet!

– Majd máskor – ígérte Magnus.

– Még mindig olyan jószívű vagy, Magnus – szólt utána Ragnor. – Az elveszett lelkek meg a félresikerült ötletek a kedvenceid.

Magnus szívesen vitába szállt volna vele, de elég furán vette volna ki magát a dolog, miután éppen lemondott a melegről és egy pohár italról, hogy kirohanhasson a hidegbe egy háborodott árnyvadász nyomában.

A szóban forgó háborodott árnyvadász úgy fordult felé, mintha a kockaköves utca ketrec lenne, ő pedig egy régóta fogságban lévő, éhes nagyvad.

– Én nem követném magamat az ön helyében – figyelmeztette a boszorkánymestert James. – Nincs kedvem társasághoz. Különösen nem egy prűd varázsgardedáméhoz, akinek halvány gőze sincs róla, hogyan érezze jól magát.

– Pontosan tudom, hogyan érzem jól magam – közölte mosolyogva Magnus, akinek egyetlen apró mozdulatára a szívárvány minden színében ragyogó szikrák zuhataga hullott alá az utcán sorakozó vaslámpákból. Egy pillanatra mintha melegebb,

lágábban izzó fény jelent volna meg James Herondale aranszemében egy rácsodálkozó gyermeki mosoly kezdeteként.

A következő pillanatban azonban mindez semmivé is lett. James szeme úgy világított, mint az ékkövek a sárkány őrizte kincs között, és nem is volt benne több élet vagy több boldogság. A fiú megrázta a fejét, fekete fürtjei csak úgy szálltak az éjszakában, a bűvös fények pedig lassan elhalványultak.

– Önnek viszont nem áll szándékában jól érezni magát, igaz, James Herondale? – kérdezte Magnus. – Legalábbis nem igazán. Alig várja, hogy elvigye az ördög.

– Talán azt gondolom, hogy jól fogom érezni magam az ördögnél – mondta a fiú. A szeme úgy égett, mint a pokol tüze, csábított, és elképzelhetetlen szenvedést ígért. – Bár nem látom szükségét, hogy mást is magammal vigyek.

Amint a mondandója végére ért, el is tűnt. Látszólag egyszerűen elnyelte az éjszaka, csak a hunyorgó csillagok, a ragyogó lámpák meg Magnus tanúsíthatták, hogy az imént még ott állt az utca közepén.

A boszorkánymester felismerte a varázslatot, ha látta. Megfordult, és ugyanebben a pillanatban csizmák határozott koppanását hallotta a kockakövön. Egy járőröző rendőr közelített, oldalán gumibot himbálózott, és gyanakodva méregette Magnust.

Nem a boszorkánymesterre kellett volna figyelnie.

Egyenruháján nem csillogtak többé a gombok, pedig éppen egy utcai lámpa alá ért. Magnus árnyékot látott, pedig nem volt ott semmi, ami árnyékot vethetett volna. Valami sötét mozdult az éjszaka még mélyebb sötétségében.